పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టే

-59-

ఉమ కథ

ఒళ్ళంతా ఆవరించిన అలసటతో అమ్మా.. అబ్బా అనుకుంటూ పడకమీద నడుం వాల్చింది ఉమ.

అప్పటికే రాత్రి పన్నెండు గంటలు దాటిపోయింది. అన్ని పనులూ చక్కబెట్టుకుని బయట ఒక మూలగా వున్న రూములోకి వచ్చి పడేటప్పటికి ప్రతిరోజూ దాదాపు అదే టైం అవుతుంది. కానీ ఈ రోజెందుకో చాలా అలసటగా ఉంది. కళ్ళు మూసుకుని అలాగే శాశ్వతంగా నిద్రపోవాలనేంత భారంగా వుంది వళ్ళు. ఎప్పటికో విముక్తి ఈ గొడ్డు చాకిరీ నుండి.

ప్రొద్దున్నే నాలుగుగంటలకు నిద్రలేచింది మొదలు రోజంతా ఆగకుండా, ఆపకుండా పరిగెత్తి పనులు చేయాల్సిందే ఇండియానుండి వచ్చిన రోజునుండీ ఈ నాలుగేళ్ళూ ప్రతిరోజూ విశ్రాంతి లేకుండా ప్రతి నిమిషమూ పనే. యాసిడ్, ఫినాయిల్, డెట్టాల్, వేసి గదులన్నీ తుడిచి, బాత్ రూములు శుభ్రపరచి చేతులన్నీ అరిగిపోయాయి. యాసిడ్ వాడేటప్పుడు అది చేతుల్ని కొరికేయడంతో అరచేతుల్లో మానని పుళ్ళు ఏర్పడ్డాయి. వాటిని మాన్పడానికి అష్టకష్టాలు పడాల్సి వస్తోంది.

ప్రతిరోజూ రాత్రిపూట పడకమీద నడుం వాల్చిన తరువాత అరచేతుల్లోని పుళ్ళను తడిమి తడిమి చూసుకుంటూ కన్నీళ్ళతో చేతుల్ని తడుపుకుంటూ నొప్పితో నిద్రరాక ఎంత బాధపడుతోందో ఉమ.! అంత కష్టపడుతున్నా కడుపుకు సరిపోయేంత తిండి దొరికితే సంతోషంగా పనిచేయవచ్చు. కానీ కువైటీ మామా మనస్సు చాలా కఠినమైనది. మధ్యాహ్నం ఒక పూట మాత్రం వాళ్ళంతా తినగా మిగిలితే కాస్త అన్నం పెడుతుంది. అదికూడా లేకపోతే చిన్న రొట్టెముక్కే దిక్కు.

ఆ ఎండిన రొట్టెముక్కలు తిని కడుపునింపుకోవడం వల్ల వంటిమీది కండలన్నీ కరిగిపోయి కట్టెలాగా తయారయింది ఉమ.

ఒంట్లో శక్తి వుంటే కదా రోజంతా కష్టపడి పనిచేయగలదు!? కడుపునిండా తృప్తిగా అన్నం తిని ఎన్ని రోజులయిందో ఏమో? తలచుకుంటేనే దుఃఖం వస్తోంది ఉమకి.

సాయంత్రం ఏడుగంటలకి కొరుక్కుని తిన్న చిన్న రొట్టెముక్క ఎప్పుడో అరిగిపోయింది. ఆకలితో కడుపులో ఎలుకలు పరిగెత్తుతున్నాయి. ఆకలి బాధను భరించలేక డొక్కలకి అంటుకుపోయిన కడుపును రెండుచేతులతో అదిమి పట్టుకుంది ఉమ.

ఎందుకింత ఖర్మ? దేనికోసం ఇంత బాధ? ఎందుకోసం ఇంత కష్టం? ఈ ఎడారిలో పరదేశంలో దినార్ల సంపాదన కోసం ప్రాణాన్ని కళ్ళల్లో నింపుకుని కాలం గడపాల్సి వస్తోంది.

ఏదో ఒకరోజు ఈ ఇంటినుండి విడుదల కలుగుతుందనీ, ఈ జీవితానికి విముక్తి లభిస్తుందనే ఆశతో జీవిస్తోంది ఆమె.

ఎన్ని కష్టాలైనా ఓర్చుకుని, ఎంత ప్రయాసైనా భరించి ప్రాణాన్ని నిలుపుకుని ఈ ఎడారి దేశం నుండి బయటపడాలి. శ్వాసంటూ ఆగితే అది మన గాలిలోనే కలవాలి. ప్రాణమంటూ పోతే అది మన దేశంలో పోవాలి. ఈ శరీరాన్ని మన మట్టిలోనే కలపాలి. వద్దు ఈ పాపిష్టి డబ్బు వద్దుగాక వద్దు. రేపే మామాను ఇంటికి పంపించమని గట్టిగా అడగాలి. కువైట్‌కి వచ్చి నాలుగేళ్ళు గడిచిపోయాయి.

ఇప్పుడైనా ఇల్లు చేరుకుని పిల్లోడి మొహం చూడాలి. ఇకచాలు ఇక్కడ. నాలుగేళ్ళు చేసిన ఈ గొడ్డుచాకిరీ సరిపోతుంది. ఇప్పటివరకు ఇంటికి పంపించిన డబ్బు కనీసం పదిలక్షలైనా వుంటుంది. అందులో సగం పిల్లోడికోసం ఖర్చుపెట్టినా కనీసం ఇంకో ఐదులక్షలయినా మిగిలివుంటాయి. ఆ డబ్బుతో ఊర్లోనే ఇంటిదగ్గరే ఏదో ఒక పని చేసుకుంటూ పిల్లోడ్ని బాగా చదివించుకోవాలి. అబ్బ.. స్వేచ్ఛగా గాలి పీల్చుకుని ఎన్నిరోజులయింది? కడుపునిండా అన్నం తిని ఎన్నేండ్లయింది? పుళ్ళు పడిన చేతుల్ని చూస్తుంటేనే అసహ్యంగా వుంది.

ఒకప్పుడు పెండ్లి కాకముందు తన చేతులు, వ్రేళ్ళు ఎంతందంగా వుండేవి. వారానికి, పదిరోజులకు ఇంటివెనుక వున్న గోరింటాకు చెట్టు ఆకును తెంపి రోట్లో వేసి బాగా మెత్తగా రుబ్బి శ్రద్ధగా రెండు చేతులకు పెట్టుకునేది. తెల్లవారాక లేచి చూస్తే ఎర్రటి ఎరుపుతో, చేతులు మందారపువ్వుల్లా విరబూసి వుండేవి. చూస్తుంటే ఎంత ముద్దొచ్చేవో. సరిగా పండని తన చేతుల్ని చూసుకుంటూ వదిన కోపంతో మూతి తిప్పుతూ "మందారంలా పూస్తే... మంచి మొగుడొస్తాడు. గన్నేరంలా పూస్తే కలవాడొస్తాడు" అంటూ వెటకారంగా పాట పాడేది.

ఆ పాటలో ఏమాత్రం నిజం లేదని కొద్దికాలానికే తేలిపోయింది. "కట్టుకున్న మొగుడు మంచివాడయితే ఆడవాళ్ళకు ఎందుకొస్తాయి కష్టాలు? వారి కళ్ళల్లో కలలకు బదులు కన్నీళ్ళెందుకు కాపురం చేస్తాయి? అంతా ఖర్మ. నుదిటి రాత అంతే అని ఆడది సరిపెట్టుకుంటూ బ్రతుకు ఈడవాల్సిందేనా? కాదు వద్దు అనుకుంది ఉమ. చిత్రహింసలు పెట్టే ఆ మగవాడితో కాపురం చెయ్యనంటే చెయ్యనని తెగేసి చెప్పేసింది. ఇక చేసేదేం లేక పెద్దవాళ్ళందరూ చేరి తెగతెంపులు చేసేసారు. పెళ్ళయి ఆర్నెల్లు తిరగక ముందే పెళ్ళి పెటాకులయిపోయింది. హమ్మయ్య అనుకుంది.

అంతవరకూ బాగానే వుంది. పీడా విరగడయింది. బ్రతికిపోయానురా భగవంతుడా అనుకుంటూ ఊపిరి పీల్చుకుంటుండగా ముంచుకొచ్చింది ఉప్పెనలాంటి ఉపద్రవం. పెనంలోనుండి పొయ్యిలో పడినట్లయింది ఆమె పరిస్థితి.

ఆ దేవుడికెందుకో ఆడదానిపై అంత కక్ష? పరీక్షించడానికా అన్నట్లుగా పడేవారికే ఇంకా ఇంకా కష్టాల్ని, కన్నీళ్ళను కానుకగా ఇస్తుంటాడు. పనికిరాని మొగుడ్ని వదిలించుకున్న సంతోషం అంతా న్నాల్రోజుల్లో ఆవిరైపోయింది. తను మూడోనెల గర్భవతినని తెలిసాక మిన్ను విరిగి మీద పడినట్లయింది.

అష్టకష్టాలు పడి అసలును వదిలించుకుంటే కొసరు నిన్ను విడవనంటూ కడుపులో కదలాడుతోందే? అయ్యో ఆడదానికేనా ఈ కష్టాలు? ఏం చెయ్యాలి? ఈ బరువును ఎలా వదిలించుకోవాలి?

ప్రకృతికి కూడా ఆడదంటేనే అలుసా? తమ ప్రమేయం లేకుండా జరిగిన తప్పులకు కూడా ఆడదే మూల్యం చెల్లించాలా? చేయని నేరానికి ఆడదే బాధ్యత వహించి శిక్షను భరించాలా?

ఎవరో తను చేయని అన్యాయాలన్నింటినీ మూటగా కట్టితెచ్చి కడుపులో వేసినట్లయింది పరిస్థితి. ఇప్పుడు ఏం చేస్తావో ఎలా తప్పించుకుంటావో అంటూ విధి వికటాట్టహాసం చేసింది. ఆడదానిగా పుట్టినందుకు తలవంచక తప్పలేదు ఉమకి.

"ఈ దరిద్రం మనకెందుకు? వెంటనే వెళ్ళి అబార్షన్ చేయించుకో" అంటూ ఈసడించుకుంది వదిన. అన్నకూడా వదినకు వంతపాడాడు.

ఎందుకో కడుపులో వున్న చిన్న నలుసును నలిపేసి ప్రాణం తీయడానికి మనసొప్పలేదు. ఆ చిన్ని ప్రాణి తనలో భాగమని తనకే స్వంతమని తన కోసమే ఏర్పడిందని అనిపించింది. అందుకే అన్నా వదినలు ఎంతగా బలవంతపెట్టినా కోపగించుకున్నా అబార్షన్ చేయించుకోనని తేల్చి చెప్పింది. భర్తకూడా లేని పరిస్థితిలో కడుపులోని బిడ్డను మోయడం, కనడం, పెంచి పెద్ద చేయడం ఒక ఆడదానికి చాలా కష్టమని, భారమని ఉమకు బాగా తెలుసు. కానీ కడుపులోని తన బిడ్డను ముక్కలు చేసి ప్రాణం తీయడానికి మనసొప్పలేదు. అంతే. అది తల్లి మనస్సు. స్త్రీ మనస్సు కాబట్టి ఒప్పుకోలేదు. అదంతే. ఆడదానికి కొన్ని వద్దనుకున్నా కాదనుకున్నా భరించక తప్పదు.

అలా ఎవరికీ ఇష్టంలేకపోయినా వద్దని అసహ్యించుకున్నా, తిట్టినా నెలలు నిండగానే భూమిమీదకి వచ్చేసాడు భరత్ బాబు. మన దేశంపైన వున్న ప్రేమతో తన కొడుక్కి భరత్ అనే పేరు పెట్టుకుంది ఉమ.

భర్తను వదిలేసిన ఆడది పుట్టినింటికి ఎప్పుడూ భారమే. "కూర్చుని తింటే కొండలైనా ఆగుతయా? కరగకుండా వుంటాయా? రామేశ్వరం పోయినా శనేశ్వరం వదల్లేదమ్మా మాకు" అంటూ వదిన సూటిపోటి మాటలు మొదలు పెట్టేసింది. వదినకు తోడుగా తోడబుట్టిన అన్నకూడా జత కలవడంతో కలవరపడిపోయింది ఉమ.

పిల్లవాడ్ని తీసుకుని ఎక్కడికైనా పారిపోదాం అనిపించింది. కానీ ఎక్కడికి వెళ్ళాలో అర్థం కాలేదు. ఆ సమయంలోనే వదినకు బాగా డబ్బు సంపాదించే మార్గం ఒకటి కనిపించింది.

"అందరమూ ఊరికే కొంపలో కూర్చుని తింటుంటే తిండికి డబ్బెలా వస్తుంది? తిండి పైనుండి ఊడిపడదు కదా? అందుకే ఉమను కువైట్‌కి పంపిద్దాం. నాలుగేళ్ళు అక్కడ వుండి బాగా డబ్బు సంపాదించుకుని వస్తుంది. మనకోసమైతే కాదు కానీ తనకోసం తనబిడ్డకోసం సంపాదించుకోవాలి కదా? " అంటూ తన ఆలోచన చెప్పి ఉమ అనుమతికోసం ఎదురుచూడకుండా పాస్‌పోర్ట్‌కు కూడా అప్లై చేయించింది.

ఏం చేయగలదు ఉమ. కాదని, వెళ్ళనని చెప్పలేని పరిస్థితి. కానీ అప్పటికీ నోరు తెరిచి "నేను వెళ్ళిపోతే పిల్లోడు వుండగలడా వదినా?" అని మాత్రం అనగలిగింది.

"ఏమ్మా మేమున్నాం కదా? నేను కూడా పిల్లల్ని కన్నదాన్నే కదా? నీ పిల్లోడ్ని రోడ్డున వదిలేస్తామా? నువ్వు కువైట్ నుండి పంపించే డబ్బుతో వాడిని బాగా చదివించి పెద్ద చేస్తాం. నువ్వు వాడిగురించి దిగులు పెట్టుకోకుండా ప్రయాణానికి సిద్ధపడు" తేల్చేసింది వదిన.

మూడ్నెల్లు తిరక్కముందే ఏజంటు ద్వారా వీసా తెప్పించడం, ఉమను కువైట్‌కి ఫ్లయిట్ ఎక్కించడం జరిగిపోయాయి.

నెలల పిల్లవాడ్ని, పాలుత్రాగే పసివాడ్ని విడిచి అంతదూరం దేశంకాని పరదేశం వెళ్ళాలంటే విలవిలలాడిపోయింది ఉమ. నిస్సహాయంగా హృదయాన్ని మాత్రం పిల్లవాడి దగ్గర వదిలేసి శరీరాన్ని మాత్రం భారంగా ఈడ్చుకుంటూ వెళ్ళి విమానం ఎక్కింది ఆమె.

గతమంతా గడిచిన చేదు సంఘటనలు ఒక ఎత్తైతే కువైట్ వచ్చాక ఈ కష్టాల కొలిమిలో పడి మాడిపోవడం మరొక ఎత్తు. కువైటు ఇంట్లో పనిచేయడం, డబ్బు సంపాదించడం ఇక్కడ ఈ బాధల్ని భరించడం అంత సులభం కాదని తెలిసిపోయింది. ఎప్పటికో విముక్తి. తెలియకనే నరకానికి జానెడు దూరంలో వున్నట్లుగా రోజుల్ని, కాలాన్ని కష్టంగా గడపడం అసాధ్యంగా వుంది.

ఎంత వేడుకున్నా, ఎంత ప్రార్థించినా విడిపించడానికి ఏ దేవుడూ రాడా? వచ్చి ఓదార్చి కష్టాల్ని తీర్చి కన్నీళ్ళను తుడవడా? ఇప్పటివరకు ప్రాణం బిగపట్టుకుని నాలుగేళ్ళూ క్షణమొక యుగంగా గడిపేసింది. ఇక ఏమాత్రం ఓపికలేదు. ధైర్యం చేసి రేపే మామాను అడిగెయ్యాలి. ఓ రెండు నెలలు సెలవులకి ఇంటికి వెళ్ళి బాబును చూసి మరలా తిరిగి వచ్చేస్తానని నమ్మకంగా చెప్పాలి. మరలా తిరిగి రానని చెపితే చచ్చినా పంపించరు. మెల్లగా మెత్తగా చెప్పి వప్పించాలని నిశ్చయించుకుంది ఉమ. నిద్రపోవడానికి గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుంది. ఊహూ నిద్రరావడంలేదు.

కడుపులో ఆకలి పేగుల్ని మెలిపెడుతోంది. రోజంతా చేసిన కష్టంతో వళ్ళు నొప్పులుగా వుంది. అందుకే నిద్రరావడంలేదు. లాభం లేదు. ఏదో ఒకటి కడుపులో పడాల్సిందే ఎలా? ఈ రాత్రి సమయంలో రొట్టెముక్క కూడా దొరకడం కష్టమే మరి. కానీ వెంటనే ఏదో ఒకటి తినకపోతే ఆకలి శాంతించేటట్లుగా లేదు.

వంటింట్లోకెళ్ళి కనీసం పళ్ళయినా వుంటాయేమో చూడాలి అనే ఆ ఆలోచనతో ఇక ఆగలేక మెల్లగా పైకి లేచింది. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ బయటకి వచ్చింది. ఆకలికి ఆగలేక అర్థరాత్రిపూట దొంగలాగా వంటింట్లోకి జొరబడి తిండిని దొంగలించడం సిగ్గనిపించింది. కానీ తప్పదు ప్రాణం నిలబడాలంటే ఏదో ఒకటి వెంటనే కడుపులో పడాలి. పెద్ద గుమ్మం తలుపును మెల్లిగా తీసి పిల్లిలా లోపలికి దూరింది ఉమ.

అక్కడున్న నడవా మెట్లెక్కి బెడ్ రూములు దాటింది. ఇంకో నాలుగడుగులు వేస్తే వంటిల్లు వస్తుంది. అక్కడ ఏదో ఒకటి తినడానికి దొరక్కపోదు. ఒక అరటిపండో ఆపిల్ పండో దొరికినా చాలు ఈ పూట గడిచి కడుపు చల్లబడుతుంది. అంతా గాఢనిద్రలో వున్నట్లున్నారు. అలికిడయితే బెడ్‌రూముల్లో పడుకున్న మామా బాబా లేస్తారేమోనని భయపడుతూ ఊపిరి బిగబట్టి అడుగులు వేసింది ఉమ.

ఇంకో రెండడుగులు అంతే... ఇంతలో ఉన్నట్లుండి వెనకనుండి ఆమె భుజం మీద పడింది ఒక చెయ్యి.

ఉలిక్కిపడి భయంతో అరవబోయింది ఆమె. వెనుకే వచ్చిన ఒక ఆకారం ఆమె అరుస్తుందని ముందే గ్రహించినట్లుగా అరవకుండా శబ్దం బయటకి రాకుండా నోటిమీద మరో చెయ్యి వేసి గట్టిగా అదిమింది. ఎవరో అర్థంకాక తనని అర్థరాత్రిపూట అక్కడ గమనించినందుకు ఇప్పుడు ఏమవుతుందో, మామా, బాబాకు తెలిస్తే చంపేస్తారు అనే భయంతో బిగుసుకుపోయింది ఉమ.

"భయపడకు. నేనే అహ్మద్‌ని. వంటింట్లోకి వెళ్ళి తినడమెందుకు నన్నడిగితే నేను తీసుకొచ్చి పెడతాను కదా?" గుసగుసగా చెవిలో చిన్నగా చెపుతూ ఇదే అవకాశం చిక్కింది చేతిలో అన్నట్లుగా ఆ చీకట్లో ఆమెను గట్టిగా హత్తుకున్నాడు. వాడు ఆ ఇంట్లో డ్రైవర్‌గా పనిచేసే బెంగాలివాడతను.

ఒక్కసారిగా పాములు, తేళ్ళు ఒంటిపై పారాడినట్లుగా జలదరించింది ఉమ ఒళ్ళు. వాడిని వదిలించుకోవాలనే తాపత్రయంతో గట్టిగా విదిలించుకుంది ఆమె. కానీ వాడికి ముందే తెలుసు ఆమె అలా చేస్తుందని. కదలకుండా ఆమెని రెండుచేతులతో బిగించి పట్టుకున్నాడు.

అసలే బక్కచిక్కి ఉన్న శరీరం. ఆకలి బాధతో అలసటతో వున్న ప్రాణం. వాడి ఉడుం పట్టునుండి తప్పించుకోవడం ఆమెకు ఎలా సాధ్యమవుతుంది? తన శక్తి సరిపోదని ఉమ గ్రహించింది.

అర్థరాత్రిపూట అనవసరంగా ఇటు వచ్చి వీడి చేతిలో చిక్కిపోయాను అనుకుంటూ తనను తానే తిట్టుకుంది. పనిచేసేటప్పుడు కంటబడితే తన శరీరాన్ని ఆబగా, ఆశగా ఎలా చూస్తాడో గుర్తొచ్చింది ఉమకు. ఎప్పుడు అవకాశం దొరుకుతుందా? ఎలా మీద పడదామా? అనే ఆలోచన వాడి కళ్ళలో స్పష్టంగా కనిపించేది.

ఏదైనా వస్తువులు, సామానులు అందించేటప్పుడు కావాలని తన చేతుల్ని తడిమే వాడి మృగత్వం ఆమెకు బాగా తెలుసు. ఈ నాలుగేళ్ళుగా ఈ ఇంట్లో పనిచేయడం ఒక యుద్ధమయితే వీడినుండి తనని, తన శరీరాన్ని కాపాడుకోవటం మరొక పోరాటమే అయింది.

మరి ఆడదానికే కదా ఈ బాధలన్నీ. ఆవేశంగా ఆమె చెంపపై వాడి పెదాలను ఆనించడంతో సిగరెట్ కంపు గుప్పుమని తగిలి కడుపులో త్రిప్పింది. ఇక అలాగే వుంటే ఈరోజు వీడు తనని నాశనం చేయందే వదలడు అనుకుంటూ శక్తినంతా వంట్లోకి తెచ్చుకుని మోచేత్తో వెనక్కి ఒక్కపోటు పొడిచింది ఉమ.

దెబ్బ ఎక్కడ తగిలిందో తెలియదుకానీ అబ్బా అంటూ పట్టుకాస్త సడలించాడు వాడు. ఇదే అదను అనుకుని పరిగెత్తి మెట్లు దిగబోయింది. కోపంగా ఆమె వెనుకే పరిగెత్తి చేతికి అందిన ఆమె జుట్టును పట్టుకుని గట్టిగా వెనక్కిలాగాడు వాడు. అంతే మెట్లమీద వున్న కాళ్ళు జారి దబ్బున వెల్లకిలా వెనక్కి పడిపోయింది ఉమ.

ఒంట్లోని ఎముకలన్నీ విరిగినట్లయింది. తిరిగి లేవలేక నిస్సహాయంగా మెట్లమీద పడిన తనను విడిచిపెట్టమన్నట్లుగా రెండు చేతులూ జోడించి దీనంగా నమస్కరించింది ఉమ.

దుర్మార్గుడైన వాడి హృదయం కన్నీళ్ళకు, దండానికి కరుగుతుందా? ఇక కదల్లేదు, పైకి లేవలేదు అనే ధీమాతో అక్కడే మెట్లమీద అడ్డంగా ఆమె మీద పడిపోయాడు వాడు.

ఒళ్ళంతా కామం క్రమ్మిన కాలనాగులా వాడు ఆమెను ఆక్రమించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. శక్తినంతా కూడగట్టుకుని ఎంతగా ప్రతిఘటిస్తున్నాకూడా ఆమె ప్రయత్నమంతా వ్యర్థమే అవుతోంది. తనలోని బలాన్నంతా కూడగట్టుకుని మోకాల్లోకి తెచ్చుకుని వాడిని ఎగిసి ఒక తన్ను తన్నింది.

"మర్ గయారే... ముజే మార్ డాలారే" అంటూ గట్టిగా వెర్రి కేకలు పెడుతూ కడుపు పట్టుకుని ప్రక్కకి వాలిపోయాడు వాడు.

టకటకా బెడ్ రూము తలుపులన్నీ తెరుచుకున్నాయి. టపటపా లైట్లన్నీ వెలిగాయి. మామా, బాబాలతోపాటు వారి పిల్లలు కూడా బయటికి వచ్చేసారు.

వెల్లకిలా మెట్లమీద పడివున్న ఉమకు వారందరినీ చూడగానే పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. ఇప్పటి వరకు జరిగింది కాదు. ఇక ముందు జరిగేది తలచుకుంటే వళ్ళంతా చల్లబడిపోయింది ఆమెకు.

"ఏం జరుగుతోంది ఇక్కడ? మీ ఇద్దరూ ఈ సమయంలో ఇక్కడ ఎందుకున్నారు?" అరిచాడు బాబా.

"ఇది దొంగది బాబా. అర్ధరాత్రి పూట లోపలికి వచ్చి మీ బెడ్‌రూములో దూరి దొంగతనం చేయబోతుంటే నేను పట్టుకున్నాను. పరిగెత్తుతూ మెట్లమీద పడిపోయింది" వినయంగా చేతులు కట్టుకుని తలవంచుకుని నమ్మకంగా చెప్పాడు వాడు.

వాడు ముస్లిమ్ కాబట్టి వాడిమాటలపై వాళ్ళకి నమ్మకం ఎక్కువ. "ఏమే రాత్రిపూట నీ రూమ్‌లో పడుకోకుండా ఎందుకొచ్చావు లోపలికి" ప్రశ్నించింది మామా.

జవాబు చెప్పలేక వెర్రిచూపులు చూసింది ఉమ.

"నిజం చెప్పు" దగ్గరకొచ్చి మూతిమీద పొడిచింది మామ.

"మామా అదీ. ఆకలి.. వంటింట్లో పండ్లకోసం వచ్చాను. తడబడుతూ నోరు పెగల్చుకుని భయంగా జవాబు చెప్పింది ఉమ.

"ఓహో నువ్వు చెప్పే కట్టుకథలన్నీ మేము నమ్మాలా? మమ్మల్నందరినీ నిద్రపుచ్చి దొంగతనం చేయడానికే రాత్రిపూట నువ్వు ఇంట్లోకి వచ్చివుంటావు. నిన్ను ఊరికే వదలకూడదు. అహ్మద్ దీన్ని చూడబట్టి సరిపోయింది లేకపోతే ఇది ఈపాటికి అన్నీ చక్కబెట్టి వుండేది. అప్పుడప్పుడూ నా బ్యాగులో డబ్బులు మాయమవుతుంటే ఎవరు తీసారో అనుకునేదాన్ని. అయితే అవన్నీ తీసింది ఇదే అన్నమాట. దీన్ని పట్టుకుని పోలీసులకు ఫోను చెయ్యండి. వాళ్ళే చూసుకుంటారు దీని సంగతి" అని తేల్చి చెప్పింది మామ.

గుండె ఆగిపోయింది ఉమకు. అయిపోయింది తనపని. ఇక ఈ కువైట్ జైల్లో మిగిలిన జీవితాన్ని గడపాల్సిందే ఇండియావెళ్ళి బిడ్డను కళ్ళారా చూసుకోవాలనే ఆశను చంపుకోవాల్సిందే ఆకలికి తాళలేకపోయినందువల్ల ఇంట్లోకి వచ్చి చేతులారా కొరివితో తలగోక్కున్నట్లయింది తన పరిస్థితి.

ఇక ఇప్పుడు ఏడ్చి లాభంలేదు వాడి కామాన్ని తీర్చలేదని దొంగతనాన్ని అంటగట్టి కక్షతీర్చుకున్నాడు వెధవ. ఛీ ..నీదీ మనిషి బ్రతుకేనా అన్నట్లుగా అసహ్యంతో వాడివైపు చూసింది ఉమ.

ఏం లాభం? మృగాలకు సిగ్గూ ఎగ్గూ వుండవు కదా! నా మాట వినకపోతే ఎంత నష్టపోయావో చూడు, నా మాట విని నా కోరిక తీర్చి వుంటే ఇంత కష్టం నీకు వుండేది కాదుకదా అన్నట్లుగా గర్వంగా నవ్వాడు వాడు.

దొంగతనానికి పాల్పడింది కానీ ఆ ఇంట్లో దొంగతనం జరగలేదు కాబట్టి నాలుగేళ్ళు జైలు శిక్ష వేసారు ఉమకు.

ఆ కువైటు ఇంట్లో తిండిలేకుండా చేసిన కష్టానికంటే, పడిన బాధలకంటే కువైటులోని జైలు జీవితమే బాగుందనిపించింది ఆమెకు. తప్పేమీ చేయకపోయినా ఒక్కోసారి నిరపరాధులు కూడా శిక్ష అనుభవిస్తుంటారు మరి.

నాలుగేళ్ళ శిక్షను పూర్తిచేసుకుని ఫ్లయిట్ ఎక్కి ఎపుడెపుడు ఇండియా చేరదామా? మన నేలపై కాలుపెట్టి మన గాలిని గుండెలనిండా పీల్చుకుందామా? అని ఆరాటంగా ఆశగా ఎదురుచూస్తూ కువైట్‌లో మరో నాలుగేళ్ళకాలాన్ని ముగించడానికి రోజుల్ని లెక్కబెడుతోంది ఉమ.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments